

LBRIS

We know
books

Aşa Creţu

Inima Pădurii Umbrelor

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CREȚU, ANA
Inima Pădurii Umbrelor / Ana Crețu – Otopeni:
Letras, 2025
ISBN 978-630-312-534-3

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2025, Ana Crețu

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro
contact@lettras.ro

Cuprins

 Prefață.....	7
 Cuvânt înainte.....	13
 Capitolul 1 – Călătoria.....	15
 Capitolul 2 – Casa de pe colină	21
 Capitolul 3 – Umbre în pădure	26
 Capitolul 4 – Cea care veghează umbre.....	32
 Capitolul 5 – Dincolo de prag.....	38
 Capitolul 6 – Vocea dintre frunze	46
 Capitolul 7 – Trecerea umbrei	51
 Capitolul 8 – Cercul celor care știu	57
 Capitolul 9 – Casa care nu există.....	62
 Capitolul 10 – Inima care bate.....	69
 Capitolul 11 – Întoarcerea.....	75
 Capitolul 12 – Semne.....	82
 Capitolul 13 – Harta invizibilă	89
 Capitolul 14 – Fiecare umbră este o ușă.....	103
 Capitolul 15 – Cheia care nu deschide nimic	111

Capitolul 16 – Umbrele celor mari.....	118
Capitolul 17 – Glasul pădurii.....	126
Capitolul 18 – Inima Pădurii Umbrelor: Finalul.....	131
Final.....	129
Epilog.....	130
Autoportret în cuvinte.....	132

Prefață

Inima Pădurii Umbrelor de Ana Crețu este o operă literară cu valențe simbolice profunde, o meditație despre lumină și întuneric, despre maturizarea afectivă și despre puterea nevăzută a alegerilor.

Din punct de vedere literar, cartea reușește o armonioasă îmbinare între realismul fin al descrierii psihologice și poezia unei lumi magice, pe care doar copiii sau cei care și-au păstrat inima deschisă o pot zări. Stilul Anei Crețu impresionează prin echilibrul dintre simplitate și profunzime, prin frazele care au o muzicalitate aparte, cu accente lirice ce amintesc de stilul clasic al basmului european, dar și de sensibilitatea prozei contemporane pentru copii.

Narativ, povestea se prezintă ca o construcție circulară cu o arhitectură minuțioasă; de la începutul călătoriei în tren, cu Mira privind pe fereastră, până la pătrunderea în inima pădurii, autoarea trasează un arc care pornește din real, trece prin fantastic și revine în planul interior, în lumea trăirilor și sensurilor. Trecerea în planul fantastic nu este bruscă, ea se construiește gradual, prin prezența unor semne discrete: o pană albă, o umbră care pare să privească, o chemare nerostită a pădurii. Această pendulare între lumi conferă povestirii o veridicitate internă în care cititorul este condus cu finețe, fără rupturi stilistice, dinspre concretul cotidian înspre simbolic.

Figurile de stil devin instrumente de descifrare a lumii, personificările transformă pădurea într-o ființă vie care veghează,

Cuvânt înainte

Această carte s-a născut dintr-o tăcere. O tăcere adâncă, în care am ascultat inimile copiilor, poveștile lor nerostite, temerile pe care le ascund sub zâmbete și curajul care, deși fragil, luminează mai tare decât orice cuvânt.

Am scris „Inima Pădurii Umbrelor” cu gândul la toți copiii care nu se simt întotdeauna înțeleși. La cei care iubesc natura, vorbesc cu fluturii, își imaginează prieteni invizibili și desenează hărți către lumi pe care doar ei le pot vedea. La cei care se tem, dar merg totuși înainte. Care plâng uneori în tăcere, dar se ridică din nou cu speranța între palme.

Am privilegiul să fiu aproape de copii zi de zi. Nu doar ca profesor, ci ca om care învață neîncetat de la sinceritatea lor. Îi privesc cum cresc, cum se caută, cum cad și se ridică. Și mi-am promis că, oricât de multe griji ar aduce lumea adulților, n-am să uit niciodată ce înseamnă să simți cu inima deschisă, așa cum o fac ei.

Această poveste este darul meu pentru ei. Este o călătorie în care o fetiță învață să-și asculte vocea interioară, să creadă în prietenie, în frumusețea alegerii și în lumină, chiar și atunci când umbrele par să o învăluie.

Fie ca această carte să atingă măcar o inimă de copil. Fie ca fiecare cititor să înțeleagă, la final, că lumina nu este ceva ce păstrăm doar pentru noi. Este ceva ce oferim. Și doar atunci devine cu adevărat a noastră.

Cu recunoștință și drag pentru toți copiii care mi-au atins sufletul - cei din clasă, cei din viața mea și copilul din mine, care crede încă în păduri magice, în vulpițe care vorbesc și în oameni care aleg binele, chiar și când nimeni nu-i vede.

—Ana

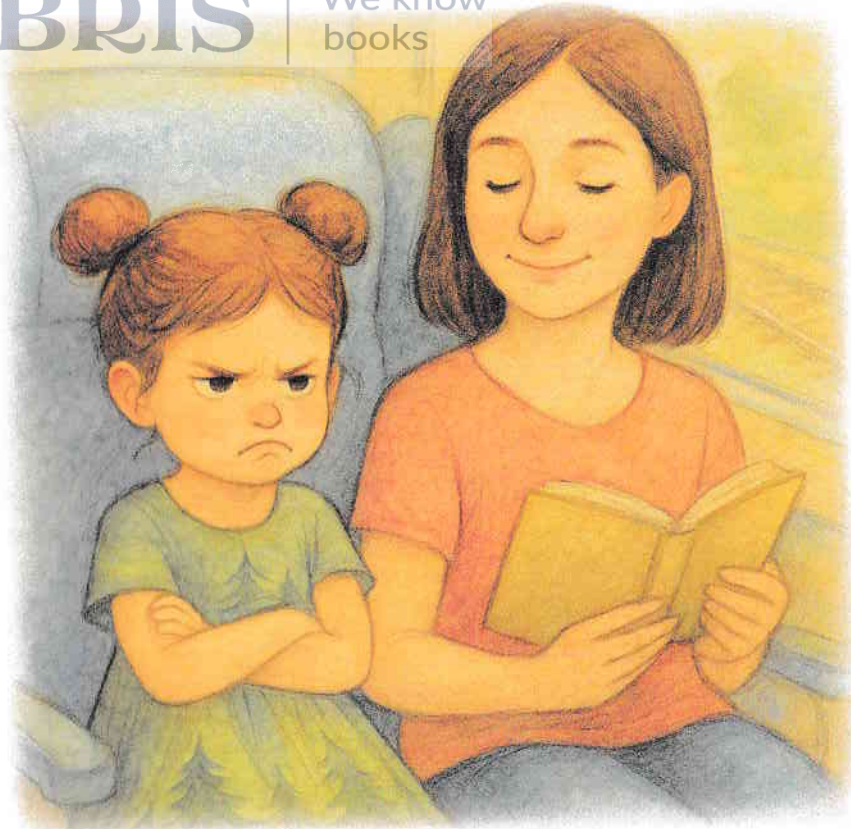
Inima Pădurii Umbrelor

O poveste despre curaj, prietenie și ce înseamnă să alegi lumina

Capitolul 1 – Călătoria

Trenul scăpăra ritmic pe șinele metalice, iar pe geamul ușor aburit, contururile lumii treceau ca niște amintiri neterminate. Mira stătea cufundată în tăcere, lipită de fereastră, cu obrazii sprijiniți în palme. Rochița ei verde, cu imprimeu de frunze, se strânsese sub genunchi, lăsându-i picioarele goale să atârne ușor peste marginea banchetei. Privirea ei plutea într-un loc tăcut, între o tristețe negrăită și o neliniște care nu-și găsea numele. Nu era furioasă, nu cu adevărat. Doar... dezamăgită. Vacanța începuse cu promisiunea aventurii, iar acum se sfârșea cu o destinație pe care o cunoștea prea bine. Casa bunicilor. Pământul tăcut de pe colina uitată de lume. Mirosul de mușețel, liniștea, ceasul care tăia fiecare oră în două părți egale: înainte și după.

Mama stătea lângă ea, citind o carte. Degetele ei subțiri treceau peste pagini cu o eleganță pe care Mira o admira în taină. Dar astăzi, gestul acela calm o enerva. Cum putea să citească în timp ce ea, Mira, simțea că este trimisă în exil?

— Nu mai e mult, a spus mama fără să ridice privirea. Bunica abia așteaptă să te vadă.

Fetița nu a răspuns. Privirea ei se împotmolise într-un colț de cerenușiu care creștea peste o linie de copaci. La început fuseseră doar niște pete verzi, apoi umbre mai dese. Pădurea.

Era o linie groasă, întunecoasă, care se ridica la orizont ca o promisiune nerostită. Mira se aplecă mai aproape de geam, iar respirația i se aburi pe sticlă.

— Pădurea Umbrelor... șopti ea...

— Ai spus ceva?

Mira se trase înapoi.

— Nu, nimic, mami.

Dar ceva o străbătuse. Era mai mult decât un gând sau o idee — un ecou venind din adâncuri, ca o șoptă veche care știa drumul. Ca și cum cineva sau ceva, din adâncul aceluși mărunțel codru, o rostise pe nume.

În timp ce trenul șerpuia pe sub lumina tot mai difuză, Mira simți o mișcare ușoară sub stern. O emoție nouă, aproape invizibilă,

ca o făptură care tocmai se naștea din liniște. N-ar fi știut s-o numească, dar era acolo.

Ceva avea să se schimbe.

Poate chiar în curând.

Zgomotul metalic al roților devenea un fundal tot mai ritmat, aproape hipnotic, ca o bătaie de inimă venită dintr-o altă lume. Mira își ridică din nou privirea spre geam, dar pădurea dispăruse. În locul ei, câteva coline molcome și o turmă de oi care păreau desenate pe pajiștea galbenă. Nimic amenințător, nimic interesant.

Și totuși, simțea că ceva rămăsese cu ea. Ca și cum o fărâmă din acea pădure întunecată se strecurase, nevăzută, înăuntrul ei. O tresărire. Un ecou.

Mama oftă și închise cartea cu grijă, punând un semn de pagină dintr-un colț rupt de revistă. Se aplecă spre Mira și îi netezi rochița, cum făcea de obicei, cu un gest blând, dar grăbit.

— Știi, și mie mi se părea plictisitor când mergeam la bunici, când eram de vârsta ta. Dar... era doar prima impresie. Întotdeauna găseam ceva neașteptat.

— Ceva neașteptat? întrebă Mira cu un zâmbet aproape imperceptibil.

— Da, uneori o pisică nouă, alteori o băltoacă adâncă în care se reflecta luna perfect... Odată am găsit o piatră care semăna cu o inimă. Am păstrat-o ani întregi.

Mira se gândi. Ea nu găsisese niciodată pietre în formă de inimă. Doar pietre care te înțepau când te așezai pe jos.

— Poate ai noroc, adăugă mama și se așeză din nou drept, privind pe fereastră.

„Poate”, gândi Mira, fără prea multă convingere.

Își trase valiza mai aproape. Nu era mare, doar cât să-i încapă câteva rochițe, o carte de povești cu paginile îndoite și caietul cu copertă albastră în care desena hărți imagine. Hărți cu râuri care curgeau spre tărâmurii invizibile, cu păduri fermecate și dealuri care își schimbau forma în funcție de anotimp.

În tren era tot mai cald. Lumea devenise molcomă, aproape încremenită, ca într-un tablou. Mira simțea că realitatea se dilua, se topea în sunetul roților, în lumina tremurată de pe podea, în tăcerea care se așternuse între ea și mama.

Atunci a închis ochii.

Și, pentru o clipă, a avut o senzație stranie. Ca și cum nu mai era acolo, în compartimentul de tren, ci plutea deasupra pădurii pe care o văzuse mai devreme. Crengile se mișcau lent, chemător. O frunză albă cobora în spirală, încet, foarte încet, până când i s-a așezat pe palmă.

A deschis ochii. Nimic. Trenul mergea înainte.

— Mira, trezește-te, ajungem imediat.

Fetița clipi. Când privi iar pe fereastră, peronul gării era deja aproape. Ușa se zgâlțâi ușor, un bărbat își luă pălăria de pe cui și o doamnă în vârstă își îndesa grăbită umbrela în geanta de pânză.

Mira își puse rucsacul pe umeri și își luă valiza. Trenul frână ușor, cu un scrâșnet prelung, ca o șoaptă rostită de o creatură adormită.

Oare o aștepta ceva? O întâmplare? O frunză albă care avea să cadă din nou?

Nu știa.

Dar ceva, în adâncul ei, se trezise.

Capitolul 2 – Casa de pe colină

Vântul adia cu o lene molcomă, aducând miros de fân cosit, pământ umed și un parfum vag de leuștean. Mira coborî din tren cu pași mici, trăgând valiza pe roți peste dalele crăpate ale peronului. Lumea de aici părea mai încetinită, mai veche, ca și cum timpul se scurgea după alte reguli.

— Mira! Draga bunicii! se auzi o voce blândă, cu tonuri de chihlimbar cald.

